

ОКОТО НА КЛАДЕНЕЦА

Окото на кладенеца е мъртво!
Не се оглежда в него нито звезда,
нито образ човешки.
Не пърха птица покрай мраморната му
ограда,
дълбана от синджири, телове, въжета,
оставили следи дълбоки в камъка,
безброй пътеки – белези от теглена вода
към жадните,
към тръгналите надалече по примамлив път
и към онези, дошли със сетни сили
тука да се спрат,
за да отпият от спомена за детския си смях,
от бистрата сълза по първата изгора,
от майчиния светъл благослов на двора
и от страданието, запокитило далече
младежа,
тук пристигнал старец вече!
Окото мъртво с мраморна ограда
не дава вече сили за мечти и за отрада...
Водата е пропаднала в деветата земя –
през пластовете мрак и пепел.
Попил човешката тъга –
издъхнал кладенецът!

АКО ВЪОБЩЕ ОСТАРЯВА

Душата
остарява последна
и жадна до края остава
за красота и за светло!
Първо краката забавят
своя ход по земята...
Не ти ли приличат
на стъпки на птица
пред дългия полет на юг?

Ръцете
вече не се протягат
толкова лакомо –
6 всичко да грабнат.
Само очите
са ненаситни
на красота и на светло!
След това
тялото бавно
посреща умората.
Приема своята временност.
Душата обаче
до края остава тъй жадна
за красота и за светло!

ЦЕЛОФАН БЕЗ ЦВЕТЕ

В названията на всичко
има таен код
и той отключва се
веднага със словата.
Днес думите обаче губят
изконния си смисъл,
изпразват се от своето
дълбоко съдържание.
Превръщат се в целофан!
Къде е цветето, изпаднало от него?
Какво е имало в целофана –
кокиче, фрезия или пък роза,
сега е просто без значение.
Да, времето ни не е розово!
Моралът май е само поза...
Морал – самата дума е латинска
и в тогата ѝ римска
да я приемат някои не могат.
А нейната посестрима у нас –
нравствеността,
не се побира в нечии уста!
Но виж, за чест говори често този,
който не знае, че честта,
това е личното достойнство,

онова, което у човека хвалят
и го изпълва с гордост то!
Гордост ли казах?!
Просто забравете!
Тя – думата, отдавна е проклета.
А днес неща за гордост
май вече почти няма,
та затова и горестта ни е голяма.
Гордеехме се, че сме българи,
че имаме страна прекрасна,
че имаме данколовци, момичета красиви,
но в друго славата прерасна
и днес сме просто СИВИ!
И все пак вярвам – цветето изгубено
от целофана
ще се намери в дебрите на мисълта!

ЖИВОТЪТ Е ПРОЗОРЕЦ

Животът е прозорец,
който ярко свети
в нощта бездънна на небитието.
Минава всеки край прозореца безмълвен,
наднича в него и въпроси му задава.
А отговорът е в картината.
Тя може да е светнала от злато,
тя може да е китна и омайна.
А може да е мрачна и потайна,
а може да е страшна и жестока.
И може да издигне погледа ти нависоко,
и може чак до пъкъла да го свлече.
Тъй от живота си – прозорец, да прозреш,
че само пътник си, надникнал зад стъклото. 9
Зад него литва монетата с добро
и лошо в една божествена ръка
и ти разбираш своята съдба
в мига, преди към мрака да преминеш
с въпроса сетен:
„Щом смърт те чака, защо си се родил?
Не е ли по-добре въобще да не си бил?
Защо???”.
Какво печелиш, ако не си бил роден?!

Ако очите ти не са били в плен
на светлината в чудния прозорец?
Недей да бъдеш дезертър позорен,
избягал в мрака на нощта бездънна,
без да отправи погледа безсънен
в отрязъка светъл и единствен твой.
Прозорецът-живот е твой,
твой, твой!!!